

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/72/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5721200690
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5721200690.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Panónska cesta č. 2, IČO: 35 937 874, adresa pre doručovanie: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., pobočka 010 01 Žilina, P. O. Hviezdoslava 26, proti žalovanému: Mesto Martin, so sídlom Martin, Nám. S. H. Vajanského č. 1, IČO: 00 316 792, za účasti intervenienta na strane žalovaného KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, ul. Štefanovičova č. 4, IČO: 00 585 441, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom so sídlom Bratislava, ul. Vajnorská č. 55, IČO: 42 174 856, o zaplatenie sumy 394,07 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/9/2021-175 zo dňa 21. októbra 2021, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Intervenient na strane žalovaného **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/9/2021-175 zo dňa 21.10.2021 rozhodol, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietá (výrok I.). Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II.). Intervenient na strane žalovaného má proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.). O výške náhrady trov konania intervenienta rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok IV.).

2. Žalobou podanou na súde dňa 02.03.2021 zaslanou ako elektronické podanie bez zaručeného elektronického podpisu a doplnenou originálom žaloby, došlým dňa 05.03.2021 v listinnej podobe, sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 394,07 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 03.06.2020 do zaplatenia z tejto sumy a náhrady nákladov konania vo výške 2,50 eur ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil na takom skutkovom základe, že z oznámenia zdravotníckeho zariadenia - úrazovej ambulancie Univerzitnej nemocnice Martin, ktoré mu bolo doručené dňa 20.02.2019 sa dozvedel, že dňa 04.02.2019 okolo 13.00 hod. jeho poistenkyňa V. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., ul. D. V. č. XX/XX, utrpela úraz. K tomuto úrazu došlo na verejnom priestranstve na Námestí SNP pred obchodným centrom Galéria v smere k peňažnému ústavu, kde pri budove VUB banky vstúpila jeho poistenkyňa do neoznačenej diery - výtlku - po chýbajúcej dlaždici, čo spôsobilo stratu rovnováhy a jej následný pád. Žalobca vynaložil na zdravotnú starostlivosť svojej poistenkyňi náklady v celkovej výške 394,07 eur, ktoré pozostávali zo špecializovanej ambulantnej starostlivosti v hodnote 66,08 eur, lekárenskej starostlivosti v hodnote 214,09 eur, nákladoch na spoločné vyšetrovacie a liečebné zložky v hodnote 94,- eur a na ambulantnú pohotovostnú službu v hodnote 19,90 eur. Náklady zdravotnej starostlivosti z hľadiska účinnosti, účelnosti a hospodárnosti odsúhlasil jeho revízny lekár MUDr. V. H..

S odvolaním sa na ust. § 9 ods. 7 písm. c/ zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“) mal žalobca za to, že má právo na náhradu vynaložených nákladov zdravotnej starostlivosti za jeho poistenca voči tretej osobe, ak k úrazu, alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním. Žalovaný konal v rozpore s ust. § 415 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej len „Občianskeho zákonníka“, podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Príčinou úrazu jeho poistenkyne bol nepriaznivý stav pozemnej komunikácie - výtlk, ktorý nebol označený. Žalovaný si svoje povinnosti zabezpečovať schodnosť a bezpečnosť svojich komunikácií, zanedbal a porušenie tejto povinnosti malo za následok zranenie jeho poistenkyne. Úraz zaviniť nedodržaním ust. § 9 ods. 2 a § 9a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) (ďalej len „cestného zákona“). V súvislosti s výzvami adresovanými žalovanému na preplatenie nákladov poskytnutej liečebnej starostlivosti mu vznikli náklady na poštovné za doručované výzvy, ktoré boli zasielané ako doporučené listové zásielky s doručenkou v hodnote 2,50 eur.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu poukazoval na uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu v spoločnosti KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, ul. Štefanovičova č. 4, IČO: 00 585 441 (ďalej len „KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s.“) a to na základe poistnej zmluvy o poskytnutí poistných služieb č. 0808020747 zo dňa 01.04.2015, podľa ktorej sa poistenie vzťahovalo aj na zodpovednosť za škody: zodpovednosť za škody spôsobené výkonom vlastníckeho práva, prevádzkou a správou nehnuteľností, ktoré poistený vlastní, má prenajaté, alebo ich inak užíva, pokiaľ poistenec za túto škodu zodpovedá podľa príslušných právnych predpisov. Nároky žalobcu neuspokojil vzhľadom na skutočnosť, že bol pre takýto prípad vzniku zodpovednosti za škodu poistený a očakával plnenie od svojej poisťovne. Poisťovňa však odmietala plniť žalobcovi pre nedostatočné preukázanie jeho zodpovednosti za vznik škody poistenkyne žalobcu. Aj žalovaný poukázal na ust. § 415 až § 420 Občianskeho zákonníka ale aj na ust. § 9 ods. 2 a § 9a ods. 3 cestného zákona. Uviedol, že zo strany žalobcu bol preukázaný len vznik škody a porušenie právnej povinnosti podľa § 9 ods. 2 a § 9a ods. 3 cestného zákona, ale tento nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody na zdraví a porušením právnej povinnosti. Takto absentuje príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a protiprávnym následkom. Žalovaný uznal nepriaznivý stav komunikácie pred obchodným centrom Galéria smerom k Všeobecnej úverovej banke, ktoré bolo poškodené, nachádzal sa tam výtlk po chýbajúcej dlaždici. Uvedený nedostatok bol následne ním odstránený. Súčasne informoval súd a žalujúcu stranu, že listom č. 40714/2021 zo dňa 15.04.2021 urobil oznámenie o spore svojej poisťovni a vyzval ju, aby vstúpila do daného konania ako intervenient na jeho strane. Vzhľadom na túto skutočnosť žalovaný žiadal, aby bol platobný rozkaz z dôvodu podaného odporu zrušený a žaloba žalobcu zamietnutá.

4. Elektronickým podaním bez zaručeného elektronického podpisu došlým 12.05.2021 a doplneným jeho originálom dňa 17.05.2021, KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. zahlásila svoj vstup do konania ako intervenient na strane žalovaného. Poisťovňa potvrdila, že poškodená V. S. nahlásila žalovanému dňa 13.02.2019 škodovú udalosť, ktorú mu žalovaný zase nahlásil dňa 26.02.2020. Po doložení všetkých relevantných dokladov a po ich posúdení k poistnému plneniu nepristúpil z toho dôvodu, že síce nenamietal skutočnosť, že na pešej zóne bol úsek, na ktorom chýbajú dlaždice a že tento úsek nebol označený, avšak medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody musí byť príčinná súvislosť, čo však v tomto prípade absentuje. Naviac poukázal na ust. § 9a ods. 1 cestného zákona ako aj na ust. § 12 ods. 4 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon. Podľa jeho názoru pri zvýšenej opatrnosti zo strany poškodenej k úrazu nemuselo dôjsť a preto mal za to, že žalovaný za vzniknutú škodu nezodpovedá z dôvodu, že v zmysle citovaných ustanovení miestna komunikácia na danom mieste nemala takú závalu, ktorá by neumožňovala chodcom bezpečnú chôdzu po nej pri zvýšení opatrnosti, pri dodržaní ktorej by bolo možné predmetný výtlk bez problémov obísť. Na záver uviedol, že za predpokladu, že by súd dospel k názoru, že napriek jeho argumentácii žalovaný zodpovedá za škodu spôsobenú poistenkyne žalobcu, upozornil na porušenie ust. § 415 Občianskeho zákonníka poškodenou a žiadal súd, aby spoluzavinenie poškodenej na zraneniach, ktoré jej vznikli pri páde, zohľadnil pri rozhodovaní o výške uplatneného nároku.

5. Žalobca v replike z 09.08.2021 zotrval na svojej pôvodnej argumentácii. Zdôraznil povinnosti obcí a miest pri zabezpečení výstavby, údržby a správy miestnych komunikácií, verejných zariadení s poukazom na to, že v súdenom prípade došlo k zraneniu chodkyne práve na verejnej komunikácii, ktorú spravoval žalovaný a ktorý porušil povinnosti uložené mu ust. § 9 ods. 2 cestného zákona. Nesúhlasil s pristúpením poisťovne ako intervenienta do konania s argumentáciou, že uplatňovaný nárok na úhradu náhrady nákladov zdravotnej starostlivosti nie je nárokom na náhradu škody, ale nárokom vyplývajúcim

z osobitného právneho predpisu (§ 9 ods. 7 písm. c/ zákona o zdravotnom poistení). V súdnej veci nie je preto potrebné hodnotiť správanie poškodenej poistenyne a skúmať mieru jej zavinenia. Jeho nárok je nárokom vyplývajúcim z verejného práva, čo už vo svojej podstate vylučuje aplikáciu inštitútov súkromného práva.

6. O námietke žalobcu voči vstupu intervenienta - poisťovne - na strane žalovaného súd rozhodol na pojednávaní dňa 12.08.2021 tak, že vstup intervenienta - KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. na strane žalovaného je prípustný.

7. Vo veci súd vykonal dokazovanie čítaním listín, ktoré strany sporu pripojili do spisu a na návrh žalobcu doplnil dokazovanie o výsluch svedkýň.

8. Medzi stranami bola nesporná skutočnosť, že dňa 04.02.2019 na mieste opísanom vyššie, existoval na komunikácii patriacej žalovanému na ul. M. R. Štefánika pred pobočkou VUB, a.s., výtlk v dôsledku chýbajúcej dlaždice a nesporné bolo, že poistenkyňa žalobcu utrpela toho istého dňa úraz pádom na tejto verejnej komunikácii. Spochybnené bolo, či k predmetnému pádu došlo priamo v mieste výtlku tým, že poistenkyňa žalobkyne šliapnuc do neho stratila rovnováhu a následne padla. Listinnými dôkazmi mal súd preukázané skutočnosti nimi tvrdené a totiž tak úraz poistenkyne žalobkyne dňa 04.02.2019, aj náklady vynaložené na jej liečbu a zaplatené poskytovateľom zdravotnej starostlivosti žalobcom vo výške 394,07 eur, aj vývoj predsporových vzťahov medzi stranami sporu a súčasne stranami sporu a poisťovňou žalovaného. Po výsluchu svedkyne V. S. a R. S. aj súd dospel k presvedčeniu, že k pádu chodkyne V. S. skutočne došlo na výtlku po chýbajúcej dlaždici na pešej zóne v Martine na ul. M. R. Štefánika pred Všeobecnou úverovou bankou a táto skutočnosť bola známa súdu aj z fotografií, ktoré do spisu pripojili strany sporu. Navyše súdu bola táto časť námestia veľmi dobre známa aj z osobnej skúsenosti. Výtlk sa nachádzal pred pobočkou VUB banky na ul. M. R. Štefánika a tak, ako svedčia fotografie pripojené do spisu, jednalo sa široko ďaleko o jediný výtlk, ktorý sa na pešej zóne v tomto mieste k tomuto dňu nachádzal. Pritom súdu aj z osobnej skúsenosti bolo zrejmé, že pešia zóna a ulica M. R. Štefánika pred Všeobecnou úverovou bankou v danom mieste je dostatočne široká, rozľahlá na to, aby chodec spozorujúci takúto prekážku ju mohol bezpečne obísť. Podľa jeho presvedčenia aj bez toho, aby takto prekážka bola označená výstražnou páskou, alebo výstražným značením mohla byť spozorovaná, pokiaľ chodec venuje pozornosť aj komunikácii, po ktorej kráča, najmä ak po nej kráča za bieleho dňa.

9. Čo súd preukázané nemal, bola totiž zodpovednosť žalovaného za úraz, ktorý sa stal poistenkyňi žalobcu a to v kontexte s právnymi predpismi, z ktorých bolo nutné pri posudzovaní nároku žalobcu vychádzať.

10. Mal za nepochybné, že žalobca je zdravotnou poisťovňou, ktorej činnosť upravuje zákon č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou poisťovňou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „zákona č. 581/2004 Z. z.“. V zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z. z. je však subjektom, na ktorý sa vzťahuje zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, pokiaľ zákon č. 581/2004 Z. z. neustanovuje inak. Bolo nespochybniteľné, že žalobca bol založený na účely vykonávania verejného zdravotného poistenia, ktoré v zmysle zákona o zdravotnom poistení (§ 2 ods. 2) je činnosťou vo verejnom záujme, pri ktorej zdravotná poisťovňa hospodári s verejnými prostriedkami. Pre súd bolo nespochybniteľné, že v rámci oprávnení pri výkone povinnosti, ktoré má zdravotná poisťovňa v zmysle zákona o zdravotnom poistení, má táto rad oprávnení napr. pri výbere poistného a pod., kde koná ako subjekt verejného práva a keď vlastnými rozhodnutiami uplatňuje nároky z verejného zdravotného poistenia voči poistencovi, alebo platiteľovi poistného. Pokiaľ však ide o nároky voči tretím osobám, ktoré zaviniли škodu na zdraví jej poistencom, konkrétne pri uplatňovaní nárokov podľa § 9 ods. 7 zákona o zdravotnom poistení má podľa presvedčenia súdu postavenie subjektu verejného práva, ktorý uplatňuje nároky právneho charakteru a to buď voči svojmu poistencovi, alebo voči tretej osobe. Nároky na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť majú charakter súkromno-právnych nárokov, ktoré sa uplatňujú pred všeobecnými súdmi v konaní upravenom Civilným mimosporovým poriadkom (správne Civilným sporovým poriadkom - zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len C. s. p. - poznámka odvolacieho súdu). Predpokladom pre vznik nároku poisťovne podľa § 9 ods. 7 písm. c/ zákona o zdravotnom poistení voči tretej osobe je vždy zodpovednosť tejto tretej osoby za zavinené protiprávne konanie, pri ktorom vzniká škoda na zdraví poistenca zdravotnej poisťovne, teda predpokladom je vždy existencia súkromno-právneho nároku poistenca zdravotnej poisťovne na náhradu škody na zdraví voči tretej osobe.

11. Aj keď žalobca v konaní namietal, že právo pri uplatnení práva poisťovne na náhradu nákladov vynaložených na zdravotnú starostlivosť jej poistencovi voči osobe, ktorá mu zavineným protiprávnym konaním spôsobila škodu na zdraví, je právo, ktoré vyplýva

z verejnoprávneho predpisu a preto sa nemôže pri uplatňovaní tohto práva prihliadať na špeciálne ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa náhrady škody, súd sa s takýmto konštatovaním

stotožnil len čiastočne. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 1Cdo/70/2009 zo dňa 21.01.2010 ale aj sp. zn. SR 1Cdo/205/2012 a ďalších tam uvedených rozhodnutí NS SR vyplýva, že právo postihu, tzv. regresné právo, ktorým je právo zdravotnej poisťovne uplatniť si voči tretej osobe nárok na náhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, je hmotnoprávnym nárokom zdravotnej poisťovne voči osobám zodpovedajúcim za škodu, pričom túto škodu musela z iného právneho dôvodu (z dôvodu spôsobenia škody treťou osobou) uhradiť spôsobom upraveným v osobitných zákonoch a nie je preto právom na náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Právo postihu, alebo regresné právo poisťovne má teda vo všeobecnej rovine povahu osobitného originárneho, čiže pôvodného nároku, ktorý sa ale premlčuje podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/205/2012), čím je zdôraznený napr. súkromno-právny charakter takéhoto regresného nároku. Aj ust. § 9 ods. 7 zákona o zdravotnom poistení však vyžaduje, aby škoda na zdraví poistencovi zdravotnej poisťovne bola spôsobená zavineným protiprávnym konaním tretej osoby. Bolo teda zrejmé, že pre takéto protiprávne konanie je vyžadované zavinenie buď vo forme úmyslu, či už priameho, alebo nepriameho, alebo vo forme nedbanlivosti, či už vedomej, alebo nevedomej. V každom prípade však podľa presvedčenia súdu v prejednávanej veci rozsah regresnej náhrady vyžadovanej zdravotnou poisťovňou musí zodpovedať miere zavinenia tretej osoby. Takáto tretia osoba totiž zodpovedá za škodu na zdraví poistencovi žalobcu podľa predpisov občianskeho práva a rozsah jej zodpovednosti v prípade, že ide o zavinené konanie, bol potom závislý aj od zavinenia poškodeného, čo je vyjadrené v ust. § 441 Občianskeho zákonníka. Zavinenie tretej osoby potom neexistuje, ak si poškodenie zdravia poškodený v celom rozsahu zavinil sám. Z tohto dôvodu súd preto skúmal, či poškodenie zdravia V. S. bolo spôsobené len v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného alebo či si ho zavinila aj (alebo výlučne) poškodená.

12. Podľa súdu povinnosti správcov a vlastníkov pozemných komunikácií upravuje cestný zákon. Z pohľadu citovaných ustanovení (§ 3d ods. 3, ods. 5 písm. d/, § 9 ods. 1, 2, § 9a ods. 1, 3 cestného zákona, § 12 ods. 2, 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon) bolo potom pre posúdenie zavineného protiprávneho konania žalovaného rozhodné zistenie, či záhada schodnosti na miestnej komunikácii - ulici M. R. Štefánika v mieste pred pobočkou VUB, a.s. v Martine na pešej zóne, bola takou závadou v schodnosti tejto miestnej komunikácie, že neumožnila bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov, v tomto prípade poškodenej V. S..

13. S prihliadnutím na výpoveď svedkyne V. S., na fotografiu miesta výtlku a aj vzhľadom na skutočnosť, že je mu situácia v mieste, kde došlo k úrazu S., dobre známa, dospel súd k presvedčeniu, že výtlk v dôsledku chýbajúcich dlaždíc na danom mieste nebol takou závadou, akú má na mysli ust. § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon a totiž závadou, ktorá by neumožnila bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti poškodenej. Bolo totiž preukázané, že takýto výtlk v danom mieste existoval, že poškodená V. S. do tohto výtlku šliapla, následne stratila rovnováhu, padla a utrpela zlomeninu ruky a nohy. Taktiež, že tento výtlk nebol označený. V mieste však, kde sa nachádzal, bola daná pozemná komunikácia, ulica a samotná pešia zóna široká niekoľko desiatok metrov. Podľa fotografie, ktoré dané miesto zachytili, bol výtlk ojedinelý, avšak dostatočne veľký na to, aby bol rozpoznateľný pri bežnej opatrnosti, ktorú musí každý chodec venovať kontrole priestoru, ktorý sa nachádza v smere, ktorým kráča. Z výpovede oboch vypočutých svedkýň a aj z fotografií samotného výtlku a časti miestnej komunikácie v správe a vlastníctve žalovaného súd nadobudol presvedčenie hraničiace s istotou, že poškodená V. S. pri rozhovore s dcérou napriek tomu, že kráčala po mieste, ktoré jej bolo dôverne známe vzhľadom na umiestnenie jej pracoviska v obchodnom centre Galéria Martin a na miesto, kde sa nachádza pobočka Tatra banky v Martine, musela byť tak pohrúžená do rozhovoru, ktorý viedla, že nevenovala ani elementárnu kontrolu priestoru, po ktorom kráčala. V opačnom prípade by musela predmetný výtlk vidieť vzhľadom na skutočnosť, že v tom čase nebola daná komunikácia zasnežená, jej priestor bol celkom rovný a pri bežnej pozornosti venovanej priestoru, po ktorom osoba kráča v smere cesty, musel byť poškodenou spozorovaný v dostatočnom predstihu. Keďže však podľa súdu poškodená V. S. nevenovala trase, po ktorej kráčala, ani len bežnú, nieto ešte zvýšenú opatnosť, nespozorovala dobre viditeľný výtlk v dostatočnom predstihu tak, aby sa mu vyhla. Priestoru, kde sa mu mohla pri celkom bežnej opatrnosti vyhnúť, bol v danom mieste podľa presvedčenia súdu dostatok. Škodu na zdraví si tak spôsobila výlučne vlastnou nedbanlivosťou.

14. Spravujúc sa takýmito úvahami preto súd dospel k presvedčeniu, že žalovaný nezodpovedá v zmysle ust. § 9a ods. 3 cestného zákona za závalu spôsobenú výtlkom na ul. M. R. Štefánika, ktorá je súčasťou pešej zóny v Martine, pretože nešlo o závalu, ktorej definíciu poskytuje ust. § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon. Keďže nešlo o takú závalu v schodnosti komunikácie v správe a vlastníctve žalovaného akú závalu pre vznik zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla užívateľovi miestnej komunikácie, predpokladá ust. § 9a ods. 3 cestného zákona a tým nie je daná zodpovednosť

žalovaného za škodu na zdraví poškodenej V. S. v dôsledku porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 cestného zákona, nie je dané ani oprávnenie žalobcu - zdravotnej poisťovne postupovať voči žalovanému podľa ust. § 9 ods. 7 písm. c/ zákona o zdravotnom poistení. Žaloba žalobcu preto nebola dôvodná a súd ju v celom rozsahu zamietol.

15. O trovách konania rozhodoval s prihliadnutím na ust. § 255 ods. 1 C. s. p. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, avšak proti žalobcovi náhradu trov konania nepožadoval a preto mu ju súd nepriznal. Intervenient na strane žalovaného, ktorý bol úspešný, sa nároku na náhradu trov konania nevzdal a preto mu súd vzhľadom na skutočnosť, že vystupoval na úspešnej strane sporu v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. proti neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

16. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie zo dňa 29.12.2021 žalobca, ktorý žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

17. Uvedol, že odpor žalovaného proti platobnému rozkazu nepovažuje za relevantný. Nespĺňa náležitosti v zmysle § 267 ods. 2 písm. c/ C. s. p. - náležitosť riadneho vecného odôvodnenia a súd ho mal odmietnuť. Žalovaný sa v odpore uchýlil viac-menej k chronologickému výpočtu korešpondencie medzi nimi, poškodenou a KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Fakticky odôvodnila odpor až KOOOPERATIVA, poisťovňa, a.s., ktorá pristúpila do konania ako intervenient na strane žalovaného svojím podaním doručeným súdu dňa 12.05.2021, teda po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty.

18. Podľa názoru žalobcu súd nedostatočne zistil skutkový stav a vyvodil z neho nesprávne závery. Na jednej strane konštatoval, že bolo preukázané poškodenie chodníka a teda zanedbanie starostlivosti o nezávadný stav komunikácie zo strany žalovaného. Avšak, podľa názoru súdu poškodená sa správala neopatrne, keď pri chôdzi po námestí - pešej zóne sa rozprávala so svojou dcérou, nevenovala náležitú pozornosť komunikácii a pri náležitej opatrnosti mohla výmof v komunikácii zbadat'. Navyše, keď sa jednalo široko ďaleko o jediný výtlk na pešej zóne, pešia zóna a ulica M. R. Štefánika sú dostatočne široké, rozľahlé na to, aby chodec, ak venuje pozornosť aj komunikácii, mohol včas spozorovať prekážku aj keď nebola označená výstražnou páskou alebo výstražným znamením.

19. Ďalej žalobca uviedol, že súd svoj názor opieral o ust. § 9a ods. 3 cestného zákona. V tejto súvislosti účelovo odkazuje na ust. § 12 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon. Ignoruje ale § 13 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon, podľa ktorého užívateľa diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií nemajú nárok na náhradu škody, ktorá im vznikla zo stavebného stavu alebo dopravnotechnického stavu diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií, pričom napr. hojné výtlky, ktoré nemožno odstrániť bežnou údržbou patria pod stavebný stav a preto správca v takom prípade nebude za škodu zodpovedať. Povinnosťou obce je zabezpečovať stavebno-technické vybavenie ciest a miestnych komunikácií a starostlivosť o ne. Úlohou obce je v prvom rade zabezpečiť, aby boli miestne komunikácie zjazdové a najmä bezpečné.

20. V ďalšej časti odvolania žalobca poukázal na nesprávne posúdenie veci súdom. K úrazu - pádu do výtlku po chýbajúcej dlaždici došlo na námestí, resp. pešej zóne. Pešia zóna je obvyčajne verejné priestranstvo, na ktorom je úplne alebo čiastočne vylúčená alebo zakázaná doprava a je povolený len pohyb chodcov príp. cyklistov. Táto slúži najmä na prechádzky, relax, stretnutia ľudí, rodičov s deťmi a pod. Zvyčajne sú na nej situované objekty slúžiace zábave a rozptýleniu, rôzne obchody a inštitúcie a je prirodzené, že užívatelia pešej zóny nepredpokladajú taký stav pešej zóny, ktorý vyžaduje zvýšenú pozornosť pri chôdzi, najmä keď existuje zákonná povinnosť správcu, resp. vlastníka takéhoto priestranstva udržiavať priestranstvo v primeranom bezpečnom stave zodpovedajúcom účelu priestranstva. Taktiež je tu zákonná povinnosť správcu - vlastníka takéhoto priestranstva vyznačiť závady a prekážky a v prípade ich vzniku tieto závady bezodkladne odstrániť. Podľa žalobcu v danom prípade absurdne vyznieva záver súdu, že poškodená mohla zvoliť iný smer schôdze nakoľko sa jedná o široké priestranstvo, kde v čase úrazu nebol veľký pohyb ľudí a poškodená mala prekážku zbadat' aj keď nebola označená. Z výpovede svedkyne pritom vyplýva, že prekážka nebola označená a zbadali ju až keď poškodená spadla do výtlku. Kládol preto otázku, kedy teda poškodená mala zvoliť iný smer, keď výtlk bolo možné zbadat' až v jeho bezprostrednej blízkosti.

21. Podľa žalobcu súd aj napriek konštatovaniu, že žalovaný porušil svoje zákonné povinnosti na úseku starostlivosti o bezpečnosť, zjazdovosť a schodnosť komunikácií, čo považoval aj za preukázané, vyslovil záver, že poškodená si zranenie spôsobila výlučne sama svojou neopatrnosťou. Neprihliadal na protiprávnosť konania žalovaného.

22. Aj keď súd v danom prípade vychádzal z úvahy, že je potrebné prihliadať na mieru poškodenej, v rozpore s tým však vyslovil záver, že poškodená zodpovedá za svoje zranenie výlučne sama. S

uvedeným záverom sa žalobca nestotožnil a tvrdil, že v súdenom prípade sa miera zavinenia neskúma. Táto sa skúma pri náhrade škody, čo v danom prípade nebolo.

23. Ďalej mal žalobca za to, že je zdravotnou poisťovňou zriadenou na úhradu zdravotnej starostlivosti zo zákonných dôvodov a nie z dôvodov protiprávneho konania. V súdenom prípade si uplatňuje právo na náhradu nákladov vynaložených na zdravotnú starostlivosť poistenca v dôsledku zavineného protiprávneho konania. Toto právo nie je právom na náhradu škody a preto sa miera zavinenia neskúma. Vyžaduje sa zavinené protiprávne konanie. Jedná sa o hmotnoprávny nárok zdravotnej poisťovne voči tretej osobe vyplývajúci z osobitného predpisu a nemožno naň aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade škody. Základ nároku podľa § 9 ods. 7 písm. c/ zákona o zdravotnom poistení je systém verejného zdravotného poistenia, v rámci ktorého on poskytol svojmu poistencovi zdravotnú starostlivosť v súvislosti so zraneniami utrpеныmi v danom prípade pri páde v dôsledku prekážky na verejnej komunikácii. Podľa žalobcu je jeho nárokom vzniknutým v oblasti verejného práva, čo už zo svojej podstaty vylučuje aplikáciu inštitútu súkromného práva. Podotkol, že len termín „zavineným protiprávnym konaním“ použitý v zákone nemôže navodzovať dojem obdobnosti predmetného nároku s nárokom na náhradu škody. Použitie tohto pojmu „zavineným“ popri pojmu „protiprávnym“ nesmeruje k zisťovaniu spoluzavinenia poškodeného, ale je len zdôraznením zodpovednosti tretej osoby za protiprávne konanie.

24. Vzhľadom na to, že podľa jeho názoru sa nejedná o náhradu škody, mal žalobca za to, že súd nemal pripustiť vstup intervenienta na strane žalovaného do konania.

25. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 18.01.2022 nesúhlasil s tvrdeniami uvedenými žalobcom v podanom odvolaní a v plnom rozsahu sa stotožnil s argumentáciou a závermi súdu prvej inštancie uvedenými v rozsudku. K námietke žalobcu ohľadne vstupu intervenienta do konania, poukázal na skutočnosť, že v prípade jeho neúspechu v spore vzniká intervenientovi povinnosť plniť za neho podľa uzatvorenej poisťovnej zmluvy, čím je daný právny záujem intervenienta na výsledku konania a skutočnosť, či sa jedná o náhradu škody alebo nie, je v danom prípade nepodstatná. Plne sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie uvedenom v napadnutom rozhodnutí, že keďže nešlo o takú závalu v schodnosti komunikácie v správe a jeho vlastníctve, akú závalu pre vznik zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla užívateľovi miestnej komunikácie, predpokladá § 9a ods. 3 cestného zákona, a tým nie je daná jeho zodpovednosť za škodu na zdraví poškodenej v dôsledku porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej z § 9 ods. 2 cestného zákona, nie je dané ani oprávnenie žalobcu voči nemu podľa § 9 ods. 7 písm. c/ zákona o zdravotnom poistení. K námietke žalobcu, že fakticky až poisťovňa odôvodnila odpor proti platobnému rozkazu, žalovaný uviedol, že ním podaný odpor bol riadne odôvodnený a poisťovňa ako poisťovateľ, ktorý by v prípade opodstatnenosti žalobného návrhu plnil poisťné plnenie, len doplnil ďalší dôvod, s ktorým sa on následne plne stotožnil.

26. Vzhľadom na to navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

27. Intervenient na strane žalovaného prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 20.01.2022 zotrval na všetkých jeho vyjadreniach a písomných podaniach uvedených v konaní pred prvostupňovým súdom. Mal za to, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a tak navrhol v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 C. s. p., aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalovaný a on majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Bol názoru, že napádaný rozsudok je vo výroku vecne správny, jeho odôvodnenie považoval za presvedčivé a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil.

28. Žalobca v odvolaní poukazuje na ust. § 9 ods. 2 cestného zákona podľa ktorého závady v schodnosti miestnych komunikácií určených výhradne pre chodcov sú povinní odstraňovať vlastníci a správcovia miestnych komunikácií a tí aj zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli také závady. Správcom komunikácie - pešej zóny na Námestí SNP je žalovaný a podľa žalobcu sa svojim konaním dopustil vzniku škody a okrem iného taktiež porušuje generálnu klauzulu o predchádzaní škodám uvedenú v § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zákonný pojem závady v schodnosti miestnych komunikácií určených výhradne pre chodcov definuje § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984, ktorou sa vykonáva cestný zákon a v zmysle ktorej sú takými závadami „...závady obdobné závadám v zjazdnosti, pokiaľ tieto závady neumožňujú bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov“. Zo súdom preskúmaného skutkového stavu vyplynulo, že predmetný výtlk bol na komunikácii dobre viditeľný a v jeho blízkosti sa nenachádzali ďalšie prekážky, ktoré by chodcov obmedzovali v chôdzi. Okrem toho sama poškodená pri výsluchu uviedla, že „Výtlk nebol označený a svedkyňa ani nevedela vysvetliť“, prečo ho neobišla, prečo nesla iným smerom. Bola s dcérou zarozprávaná a padla do neho. Navyiac na otázku súdu

zdo^raznila, že sa s dcérou rozprávala a pritom nebude pozerat' pod nohy a kontrolovať novú dlažbu v meste“ (bod 20 odôvodnenia rozsudku).

29. Žalobca ďalej namietal, že úlohou obce je zabezpečiť, aby boli miestne komunikácie zjazdné a najmä bezpečné. Schodnosť a bezpečnosť komunikácie sa vzhľadom k výskytu výtlkov a výmoľov posudzuje práve v kontexte § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon a nie v § 12 ods. 2 uvedenej vyhlášky ako nesprávne určil žalobca vo svojom odvolaní. Vzhľadom na uvedené preto poukázal na správny záver konajúceho súdu, že poškodená si za svoje zranenia môže sama vzhľadom k svojej neopatrnosti.

30. V bode III. označenom „Opatrnosť chodcov“ intervenient na strane žalovaného k tvrdeniu žalobcu uviedol, že tento zrejme nesprávne interpretoval normu obsiahnutú v §12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon, pretože podľa zákonnej dikcie „...pokiaľ tieto závady neumožňujú bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov.“ je evidentné, že zákon v tejto časti nazýva závadami v schodnosti len také prekážky, ktoré neumožňujú bezpečnú chôdzu ad/ pri bežnej pozornosti chodca a ad2/ ani pri jeho zvýšenej pozornosti. V nadväznosti na vyššie citovanú výpoveď poškodenej potom nie je sporu o tom, že poškodená výtlk vôbec nevidela, keďže sa sama vyjadrila, že chodí popri rozhovore s dcérou nevenovala pozornosť. Príčinou vzniknutého úrazu teda bolo, že poškodená nevenovala pozornosť tomu, kam ide.

31. Pokiaľ žalobca tiež tvrdil, že jeho nárok je nárokom vzniknutým v oblasti verejného práva, čo už zo svojej podstaty vylučuje aplikáciu súkromného práva tak sa s touto otázkou súd v odôvodnení predmetného rozsudku dostatočne vysporiadal (bod 20. odôvodnenia rozsudku) a s jeho argumentáciou v celom rozsahu súhlasí. Podľa tvrdení žalobcu mu však nie je jasné, prečo tento v odvolaní poukazuje na povinnosti, ktoré žalovanému plynú práve zo súkromno-právnych noriem. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v prevažnej časti svojho odvolania poukazuje na skutočnosti, s ktorými sa však súd už vysporiadal v predmetnom rozsudku a žalobca v tomto kontexte ďalej neposkytuje tvrdenia, ktoré by rozporovali súdnu argumentáciu.

32. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 31.01.2022 súhlasil s vyjadrením intervenienta na strane žalovaného zo dňa 20.01.2022.

33. Žalobca v replike zo dňa 16.03.2022 k vyjadreniu žalovaného i intervenienta na strane žalovaného trval na svojom návrhu, na všetkých doterajších vyjadreniach, podaniach a na podanom odvolaní a žiadal, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel. Podľa neho žalovaný a ani intervenient na strane žalovaného vo svojich vyjadreniach neuvádzajú žiadne nové vysvetlenia doterajších tvrdení, iba reprodukujú to, čo doteraz vo veci uviedli.

34. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 C. s. p.), oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 C. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

35. V preskúmvanej veci súd žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 394,07 eur s príslušenstvom z titulu nároku na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť zamietol.

36. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, spôsobom zodpovedajúcim kontradiktórnej povahe konania, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu. Rozsudok obsahuje preto všetky náležitosti uložené ust. § 220 C. s. p. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p., konštatujúc správnosť týchto dôvodov, v podstatných bodoch na ne odkazuje.

37. V zmysle ust. § 380 ods. 2 C. s. p. odvolací súd je pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia viazaný dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzil v podanom odvolaní. Výnimku predstavujú len nedostatky týkajúce sa procesných podmienok (§ 161 ods. 1 C. s. p.), na ktoré odvolací súd prihliada ex offio, teda aj bez

toho, aby boli v odvolaní uplatnené. To znamená, že ak odvolací súd nezistí v rámci odvolacieho konania vady ohľadne procesných podmienok, napadnuté rozhodnutie môže preskúmať len z hľadiska dôvodov vymedzených odvolateľom. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ust. § 380 ods. 2 C. s. p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

38. V prvom rade žalobca v odvolaní nepovažoval podaný odpor žalovaného proti platobného rozkazu za relevantný nakoľko nespĺňal náležitosti riadneho vecného odôvodnenia a v zmysle § 267 ods. 2 písm. c/ C. s. p. ho mal súd odmietnuť. Podľa neho fakticky odôvodnila odpor KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., ktorá pristúpila do konania ako intervenient na strane žalovaného podaním doručeným po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty.

39. Podľa § 267 ods. 1 C. s. p. odpor proti platobnému rozkazu sa musí vecne odôvodniť. Ustanovenie § 129 sa pri nedostatku vecného odôvodnenia nepoužije. V odôvodnení žalovaný opíše rozhodujúce skutočnosti, o ktoré opiera svoju obranu proti uplatnenému nároku. K odporu pripojí listiny, na ktoré sa odvoláva, prípadne označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom musí byť žalovaný v platobnom rozkaze poučený.

40. Podľa odvolacieho súdu je pravdou, že odpor ako prostriedok procesnej obrany sa musí vecne odôvodniť čiže žalovaný v odpore musí uvádzať skutočnosti odôvodňujúce spochybnenie žalobcom tvrdeného nároku, teda buď samotný nárok alebo výšku uplatnenej sumy. V danej veci bol odpor takýmto spôsobom odôvodnený. Neobsahoval len chronologický výpočet korešpondencie medzi žalobcom, žalovaným, poškodenou a intervenientom. Žalovaný v časti označenej „Zákony“ vyslovene uviedol, že zo strany žalobcu bol preukázaný len vznik škody a porušenie právnej povinnosti (§ 9 ods. 2, § 9a ods. 3 cestného zákona) ale nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody na zdraví a protiprávnym konaním (schodnosť komunikácie). Namietal aj dôkaznú situáciu žalobcu postavenú len na jednej výpovedi poškodenej. Absentovali tak podľa neho ďalšie dôkazy (napr. výpoveď svedkyne, nezdokumentovanie miesta úrazu). Ďalej žalovaný popieral že by zanedbal alebo porušil nejaké povinnosť z poisťnej zmluvy a opieral sa o vyjadrenie poisťovne, ktorá neuvádzala ako dôvod neplnenia pochybenia na jeho strane. Uplatnený nárok žalobcu tak považoval za neopodstatnený a preto po zrušení platobného rozkazu navrhol žalobu zamietnuť. Odvolací súd sa preto s vyššie uvedenou námietkou žalobcu nestotožňuje.

41. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nedostatočne zistil skutkový stav tak podľa odvolacieho súdu tento konkrétne neuviedol v čom táto nedostatočnosť mala spočívať. Okresný súd vykonal všetky dôkazy relevantné pre riadne zistenie skutkového stavu. K vykonanému dokazovaniu a jeho zhodnoteniu, odvolací súd konštatuje, že pred okresným súdom bolo v dostatočnom rozsahu, a to v rozsahu návrhov strán sporu vykonané dokazovanie, nevyhnutné pre posúdenie sporovej veci, z ktorého vychádzal aj odvolací súd za aplikácie ust. § 383 C. s. p.

42. Čo sa týka námietky žalobcu ohľadom vyvodenia nesprávnych právnych záverov tak podľa odvolacieho súdu právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

43. Podľa ust. § 9 ods. 7 písm. c/ zákona o zdravotnom poistení zdravotná poisťovňa má právo uplatniť svoj nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť voči tretej osobe, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním.

44. Zákonnými podmienkami pre vznik nároku zdravotnej poisťovne na úhradu náhrady zdravotnej starostlivosti jednak poskytnutie zdravotnej starostlivosti jej poistencovi a jednak skutočnosť, že k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia poistenca došlo zavineným protiprávnym konaním tretej osoby. Vzhľadom na to okresný súd správne skúmal poskytnutie zdravotnej starostlivosti zo strany žalobcu ohľadom poškodenia zdravia jeho poistenkyni V. S. či toto bolo spôsobené len v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného alebo či si ho zavinila aj (alebo výlučne) poškodená.

45. Okresný súd po vykonanom dokazovaní dospel k presvedčeniu, že výtlk v dôsledku chýbajúcich dlaždíc na danom mieste nebol takou závadou, akú má na mysli ust. § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon a totiž závadou, ktorá by neumožnila bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti poškodenej. Škodu na zdraví si tak spôsobila výlučne sama svoju neobľudnosťou. Žalovaný tak nezodpovedá v zmysle ust. 9a ods. 3 cestného zákona za závalu spôsobenú výtlkom, ktorá je súčasťou pešej zóny pretože nešlo o takú závalu v schodnosti komunikácie v správe a vlastníctve žalovaného akú závalu pre vznik zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla užívateľovi miestnej komunikácie, predpokladá uvedené ustanovenie. Tým nie je daná zodpovednosť žalovaného za škodu na zdraví poškodenej v dôsledku porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 cestného zákona a nie je dané ani oprávnenie žalobcu - zdravotnej poisťovne postupovať voči žalovanému podľa ust. § 9 ods. 7 písm. c/ zákona o zdravotnom poistení.

46. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že súd ignoruje ale § 13 vyhlášky č. 35/1984 Zb., podľa ktorého užívateľa diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií nemajú nárok na náhradu škody, ktorá im vznikla zo stavebného stavu alebo dopravnotechnického stavu diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií, pričom napr. hojné výtlky, ktoré nemožno odstrániť bežnou údržbou patria pod stavebný stav a preto správca v takom prípade nebude za škodu zodpovedať. Povinnosťou obce je zabezpečovať stavebno-technické vybavenie ciest a miestnych komunikácií a starostlivosť o ne. Úlohou obce je v prvom rade zabezpečiť, aby boli miestne komunikácie zjazdne a najmä bezpečné.

47. Odvolaciemu súdu v prvom rade nie je zrejmá bez bližšieho uvedenia potreba aplikácie ust. § 13 ods. 1 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon a podľa ktorého sa stavebným stavom diaľnice, cesty alebo miestnej komunikácie rozumie ich kvalita, stupeň opotrebenia a povrch, pozdĺžne alebo priečne vlny, hojné výtlky, ktoré nemožno odstrániť bežnou údržbou, nosnosť vozovky, mostov a priepustov a vybavenie komunikácie z hľadiska bezpečnosti dopravy (dopravné značky a zariadenia, bezpečnostné a ochranné zariadenia a pod.). Ak dôvodom (domnievajú sa) vzniku škody má byť podľa žalobcu stavebný stav pešej zóny pre hojné výtlky, tak v danej veci bol preukázaný len ojedinelý výtlk, ktorý za dôsledok stavebného stavu komunikácie nemožno považovať. Odvolací súd tak na uvedenú námietku žalobcu neprihliadol.

48. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením poukazoval žalobca aj na účel pešej zóny a preto je podľa neho prirodzené, že užívatelia pešej zóny nepredpokladajú taký stav pešej zóny, ktorý vyžaduje zvýšenú pozornosť pri chôdzi, najmä keď existuje zákonná povinnosť správcu, resp. vlastníka takéhoto priestranstva udržiavať priestranstvo v primeranom bezpečnom stave zodpovedajúcom účelu priestranstva ako i vyznačiť závady a prekážky a v prípade ich vzniku tieto závady bezodkladne odstrániť.

49. Odvolací súd nie je názoru, že by užívatelia pešej zóny nemali venovať zvýšenú pozornosť pri chôdzi. O to viac, že podľa § 59 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke chodci smú v pešej zóne používať cestu v celej jej šírke a preto nie sú obmedzení v pohybe. Okrem toho pri venovaní pozornosti pri chôdzi, ktorá ako vyplývalo z výsluchu poškodenej nebola náležitá, bolo možné zbadáť výtlk aj v jeho bezprostrednej blízkosti.

50. Napokon žalobca v odvolaní vytýkal súdu, že nemal pripustiť vstup intervenienta do konania lebo nejde o náhradu škody.

51. Intervenient môže vstúpiť do konania počas celého priebehu konania, to znamená od podania žaloby až do právoplatného skončenia konania, a to buď z vlastného podnetu, alebo na základe oznámenia o spore. Oznámením o spore vyzýva strana osobu, ktorá má právny záujem na výsledku sporu, aby ako intervenient vstúpila do konania. O vstupe resp. prípustnosti vstupu intervenienta súd v zásade nerozhoduje a už samotným doručením písomného podania podľa § 82 ods. 3 C. s. p. intervenient vstupuje do konania. O prípustnosti jeho vstupu súd rozhoduje len na návrh. Týmto návrhom treba rozumieť návrh na vyslovenie neprípustnosti vstupu intervenienta do konania, v ktorom strana môže namietkať, že intervenient nemá právny záujem na výsledku konania. Zákonodarca v dôvodovej správe vysvetlil, že rozhodnutie o prípustnosti intervencie je viazané na procesnú aktivitu sporových strán, ktoré v návrhu musia uviesť skutočnosti a prípadne označiť dôkazy, ktoré intervenciu vylučujú (napr. tvrdenia a dôkazy, o neexistencii hmotnoprávneho vzťahu medzi intervenientom a stranou sporu a spod.). O prípustnosti intervencie rozhoduje súd uznesením, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

52. Podľa odvolacieho súdu oboznámením sa s obsahom spisu okresný súd zachoval vyššie uvedený postup. O prípustnosti intervencie rozhodol právoplatným uznesením č. k. 10C/9/2021-134 zo dňa 12.08.2021, v ktorom sa zaoberal návrhom žalobcu na vyslovenie neprípustnosti vstupu intervenienta do konania. Nebol preto dôvod sa námietkou žalobcu v odvolaní zaoberať.

53. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p. a to vrátane výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu žalovaného a intervenienta na strane žalovaného v spore (§ 255 ods. 1 C. s. p.).

54. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania boli žalovaný a intervenient na strane žalovaného. Majú preto voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

55. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).